

פרפר פרלין

פרלין שלי, הדמעות מנקבות אותי.
אני חסינה כאדמת חסינה
בקופצה.

אתה כמו חר באון
שנסתם
ומת להתנקב
שנית.

מכרת את קולך,
חסר־נשימה
כחלזון בלי בית
לידים הרכות בתבל.
ואני דיו, נוצות ונין,
למה אתה מחכה?
קולות שפכה, מזיגה, בעירה,
בתוך הגינס שלי,
אתה הנרקיס
בתוך הכיס שלי.

פרלין שלי, תאכל אותי.
האגוזים שלי נשברים כשאתה שר,
קול של מלאך חייב להשמר קר.
אני נשימה של פרפר
משוקולד נמס בבכי,
ואתה עוד שר

על בועות החלב
ועל העטיפות שנפתחו בתוכי,
ורוקד
עם פיות הדבש
הממלאות בנגיעות
כנפי.

קח אותי רגע לפני שאני עפה
אל ארץ המלים הנמוחות בפי,
נגן אותי רגע לפני שאני פרפר פרלזין.

פרפר חלב

צעדים של אשה הולכת
על דמעות יפניות.

מוזגת חלב פרפר
ומערבבת,
שפה תחתונה
מנדה את דמי
מתלקחת ברחם אמי.

חמה
כמו טמפורה אדמה.

אחזר לגלות הנשמה
ללא גוף.

מורידת השלגים

היא מתה עם הברזים באגם.
לאן שהסתכלו,
מצאו אשה ברבור
עם גוף כחל חשוף,
ועינים שחרות
עינים שבורות.

ובבקרים הרטבים
פרחו בענפיה פרחי דבש לבנים,
כוכבים נופלים קראו לה
מורידת השלגים.

וכשנפתחו לה הפנים
מריח הירח,
היא שקעה באגם
עם הברזים האפרים,
בדמה פרפרים.

ולי היתה ילדת כשפים,
עם מצופים קטועים
וזימים של דגים.